

Mniszka Adriana z *razwiedki*

Ludzkie losy układają się przedziwnie. Trudno przewidzieć, co nam się przydarzy w życiu, jakie podejmimy decyzje w różnych fazach naszej ziemskiej wędrówki.

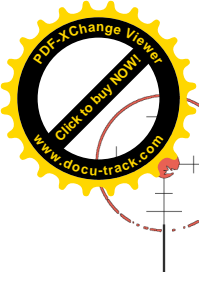
Bohaterka naszej krótkiej opowieści o niezwykłych losach Natalia, Władimirowna Małyszewa urodziła się 12 grudnia 1921 r. w rodzinie lekarza szpitala miejskiego w Fiedosji, Jak wspominała nie była oczekiwanym dzieckiem. Czasy były trudne, na Krymie nadal tliła się wojna domowa. 1922 roku ojciec Natalii podjął decyzję o wyjeździe kurskiej guberni, w której przyszła zwiadowczyni wychowywała się do 1925 roku. W tymże roku rodzina przeniosła się do Moskwy. Ojciec Adriany przyjaźnił się z młodszym bratem Włodzimierza Lenina, Dmitrijem, będący również lekarzem. To on sprowadził Władimira Małyszewa z rodzina do stolicy Związku Radzieckiego. Natalia będąc nastolatką interesowała się losami sztabsrotmistrza Nadieždy Durowej uczestniczki wojen napoleońskich i Wojny Ojczyźnianej 1821 r. Po ukończeniu szkoły średniej Natalia Małyszewa zdobyła dyplom pielęgniarki, wypełniła normy dla zdobycia II klasy w strzelaniu oraz jeździe na nartach. Skakała ze spadochronem oraz jeździła konno. Oprócz niemieckiego, który poznała już w dzieciństwie nauczyła się języka

hiszpańskiego. Studia rozpoczęła w Moskiewskim Instytucie Lotniczym, był rok 1938. W roku 1941 była już na trzecim roku, gdy rozpoczęła się inwazja Niemiec na Związek Radziecki. Na studiach poznała swoją pierwszą wielką miłość, Miszę Babuszkiną, syna znanego polarnego lotni-

ka, również Michaiła. Natalia wstąpiła do ochotniczo do dywizji samoobrony. Misza, który był lotnikiem był temu przeciwny w ostatniej rozmowie telefonicznej. Natalia 16 października 1941 r. wstąpiła do wojska, przysięgę złożyła 6 listopada. W ostatni zakończony śmiercią lot Misza Babuszkin wyleciał w dziewięć dni później – 25 października. Natalia o śmierci ukochanego dowiedziała się dopiero dwa lata później. Pierwszym dowódcą Natalii był Nikołaj Bierien-diejew, Bohater Związku Radzieckiego, który w czasie wojny dowodził samodzielną kompanią zwiadowczą. Uczestniczyła w walkach w obronie Moskwy w grudniu 1941 r. Podczas ciężkiego 1942 r. Natalia Władimirowna, co najmniej dwa razy w miesiącu przechodziła linie frontu w celu rozpoznania sił niemieckich, ustalenia uzbrojenia, pozycji ogniowych, artylerii czy wzięcia tzw. języka. Wojenna przyjaciółką przyszłej mniszki Adriany była Uzbeczka Ziba Ganijewa, która okazała się znakomitym snajperem o bojowym żołnierzem nagrodzonym orderem Czerwonego Sztandaru. Zabiła dwudziestu niemieckich żołnierzy. Ciężko ranna w kolano, przewieziona do Moskwy, po wielu operacjach odzyskała zdrowie. Ukończyła studia filologiczne, obroniła pracę doktorską. Za mąż wyszła za Azerbejdżanina, który był dyplomatą i z którym zwiedziła cały świat.

Ludzie wywiadu i kontrwywiadu

Do zadań wykonywanych przez Natalię należało m in. nawiązywanie łączności z oddziałami partyzanckimi, które przekazywały regularnej armii informacje wywiadowcze. Będąc zwiadowcą w 16 armii dowodzonej przez Konstantego Rokossowskiego, pod dowództwem, którego służyła do końca wojny. Była uczestniczką walk o Stalingrad oraz na Łuku Kurskim oraz państwach bałtyckich. Po wojnie Natalia służyła, jako tłumacz w Berlinie (Poczdanie), jak sama stwierdziła nie była to praca przyjemna. Niemcy często donosili jeden na drugiego. Również żołnierze radzieccy często, zgodnie z relacją siostry Adriany zachowywali się straszliwie. Jej dowódca, Rokossowski był m in. zmuszony rozstrzelać sierżanta, nagrodzonego orderami, który zgwałcił siedmioletnią dziewczynkę. Odbęło się to publicznie, po zerwaniu pagonów został zabity strzałem potylicę.

Po wojnie Natalia wyszła za mąż za, jak sama mówiła bardzo dobrego człowieka Michaiła Gubskiego. Jednakże silne uczucie do męża się nie narodziło i Natalia się rozwiodła, nie mając sumienia oszukiwać męża. W 1949 roku po powrocie do domu, zamierzała studiować medycynę, lecz musiałaby zdać egzaminy wstępne, więc powróciła do swojej pierwszej uczelni Moskiewskiego Instytutu Lotnictwa. Na uczelni Natalia specjalizowała się w silnikach rakietowych i w 1952 roku obroniła projekt dyplomowy na piątkę.

Natalia Małyszewa została skierowana do Instytutu Naukowego – badawczego nr 88 w Podlipkach, obecnie miasto Korolew, którego jednym z pracowników i kierowników był Siergiej Korolew.

Mniszka Adriana z *razwiedki*

Jej pierwszym, a zarazem ulubionym szefem był wybitny konstruktor silników rakietowych Aleksiej Isajew. Po ich przedwczesnej śmierci Natalia Władimirowna zmieniła pracę i pracowała w innym instytucie, również zajmującym się rakietami, tym razem znanymi, jako SS -20.

Powrót Natalii do wiary przodków rozpoczął się w końcu lat siedemdziesiątych ubiegłego stulecia. W dwadzieścia lat później 13 kwietnia 2000 r. po postrzyżynach Natalia Władimirowna Małyszewa została mniszką Adrianą.

Zwiadowca – mniszka zmarła w 91 roku życia 4 lutego 2012 r. Za wojenne zasługi posiadała: *Order Wojny Ojczyźnianej*, *Order Czerwonej Gwiazdy*, *Medal za zasługi bojowe*, *Medal za obronę Moskwy*, *Medal za obronę Stalingradu*. Już, jako Matuszka Adriana została uhonorowana *Międzynarodową Nagrodą Andrieja Pierwozwanowo Za Wiarę i Wierność*.

Kazimierz
Kraj

